

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülése

4044 Debrecen, Kálvin tér 16.

VI. évfolyam

2009/3. sz.

államosított könyvtárak anyagát, rendkívül büszke volt. Saját kezével válogatta az egykor elkobzott, és a következő évtizedekben több mint méltatlan körülmények között őrzött könyveket.

Az egyházi könyvtárakért végzett munkájáért kapta meg 1998-ban a rangos könyvtáros kitüntetést, a Szinnyi József-díjat.

Alapos felkészültséggel és tudással végzett tanári és könyvtárosi munkáján túl szívesen írt, fordított, tartott előadásokat; önálló folyóiratcikkben és fordításokban, könyvekben találkozhatunk nevével.

A személyes, a lelkekben őrzött élményeken túl televíziós felvételek, portréfilmek, interjúk őrzik emlékét azok számára is, akik nem találkozhattak vele életében.

Naprakész tájékozottság, minden érték iránti érdeklődés, fiatalos lendület jellemezte még 80 évesen is. 80. születésnapjára kapta, és nagyon szerette ezt a Berda József versrészletet: Arcod beesik, éjre éjre hervadsz, / de belül még mindig lobogsz, / mintha nem is tudnád: már jön, / lassan rád köszön a csendes / öregség hús őszi nyugalma. // Ne bánd; fák lombja közt csillogó / napfény leszel te akkor is. Öreg gyermek, / kit Isten derűs kegyelme őriz / s földi élete utolsó napján úgy / ölel majd magához, mint szomjas / tavaszi föld a zuhogó májusi záporosót...

A vers címe: A gyermek élni fog... a Gyermek, Isten gyermeke a sokféle felnőtt elfoglaltság, szolgálat után megint gyermekként visszatért az Atyához és ÉL... békében, szeretetben, Istenben...

Ásványi Ilona

Az EKE első elnöke

Tavaly, a Biblia Évére hivatkozással, egy bibliai rész felolvasásával kezdtem együttlétünket és bizonyára arra is tetszenek emlékezni, hogy Miksa Atyát kértem az áhítat megtartására. Azt szeretném, ha Egyesülésünk egyik sajátossága az lenne, hogy számunkra minden év a Biblia Éve volna, tehát a jövőben minden tanácskozásunk a Biblia olvasásával kezdődne. Ezúttal Bánhegyi Miksára emlékezve Pál apostol második korinthusi leveléből olvasok néhány sort, de először megosztanám a jelenlévőkkel néhány személyes emlékemet.

Mindnyájan őrizzük a magunk történeteit Miksa Atyáról. A magam részéről elmondhatom, hogy életem egyik nagy nyereségének tartom, hogy megismerhettem őt, fanyar humorát, tapasztalhattam, hogy sokféle érzékenység és nyitottság lakik benne. Konferenciákon, gyűléseken viszonylag sok időt töltöttem vele, és tudjuk jól, nemcsak „lakva”, utazás és tanácskozás közben is megismerhetjük egymást. Egy valamit soha nem tapasztaltam a részéről: rossz szándékot. Soha és senki iránt. Felejthetetlen számomra, amit néhány éve mondott egy protestáns gregoriánról szóló előadás hallatán: „most a református lelkületnek egy számomra teljesen ismeretlen rétegével találkoztam.” Vagy utolsó BETH közgyűlést, amikor általános rokonszenvet keltve, egy senki által nem beszélt, de ott és akkor mindenki által megértett közös nyelven, szép gördülékeny latinsággal búcsúzott el a résztvevőktől. Utolsó e-mailjét 2009. május 25-én kaptam, válaszlevél volt arra a kérésemre, hogy ő is írja meg emlékezését az EKE 15. évfordulója alkalmából. Vállalta a feladatot, majd sorait nagyon jellemző módon így fejezte be: „Gratulálok pénteki ünnepetekhez!”, történetesen a Kárpát-medencei Református Egyházkerületek három nappal korábban, május 22-én történt egyesüléséhez.

Visszatekintése már nem készülhet el, már ezért is közös dolgunk úgy visszatekinteni, hogy nyilvánvalóvá legyen mindenki előtt: ez az Egyesülés több okból létezik, de elsősorban azért, mert **valaki létrehozta**. Reménységem szerint még sok könyvtáros nemzedék fogja hozzátenni szívét, lelkét, energiáit, egyéniségét, hogy helyes választ adhasson sorsunk és szakmánk kérdéseire. Van és remélhetőleg mindig lesz is tagtársunk, aki élete értelmét találja meg az egyesülés ügyeinek intézésében. De tudnunk kell, hogy mindig az első lépés a legnehezebb, a jó irányba tett első lépés, amit ő tett meg. Az EKE tehát azért ilyen, mert Bánhegyi Miksa az ökumenikus szerveződés mellett döntött. Gondoljunk csak arra, mennyivel sivárabb és erőtlenebb volna egyesületi életünk, ha felekezetenként elkülönülnénk, forognánk a magunk szűk köreibben, ahol ismerni véljük egymás gondolatait is. Rá emlékezve, aki útja során valóban „az örök életnek beszédét” követte, olvasom a Bibliát a 2Kor. 4,13-tól az 5. rész 2. verséig:

„Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk! Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt. Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülése

4044 Debrecen, Kálvin tér 16.

VI. évfolyam

2009/3. sz.

többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”

Kérném a tisztelt jelenlévőket, álljunk föl és csendesedjünk el egy percre, imádkozzunk. Mindenható Atyánk! Néked adunk hálát, hogy ismerhettük, tisztelhattuk és szerethettük testvérünket, hozzád fohászkodunk, vedd körül a Te végtelen kegyelmeddel, mert akik Krisztusban halnak meg, a Te ígéd szerint örök életre jutnak. Úgy legyen, Ámen!

G. Szabó Botond
(elhangzott a gyulafehérvári EKE-közygyűlésen, július 7-én)

... Amikor két héttel ezelőtt telefonáltam Pannonhalmára, valamikori tanárom, Miksa atya felvette a kagylót, és azt mondta: "Szervusz, Pali, mit akarsz?" "Honnan tudja az atya, hogy én vagyok az?" – kérdeztem vissza meglepetten. "Hát te kerestél délelőtt, vagy nem?" – hangzott a válasz. "Igen, én voltam, és igen, én vagyok" – mondtam, aztán hosszú beszélgetésbe kezdtünk, a végén megállapodtunk, július 2-án elmegyek hozzá, mert valami fontosat akar mondani nekem. Most meg sírok a naptár fölött, amelynek csütörtöki oszlopába oda van írva: Miksa. Több ezren lehetünk így, egykori bencés diákok, azok, akiket németre, latinra, magyarra – magyarságra tanított Bánhegyi Miksa, akinél hitelesebben kevesen tudták megmutatni a világnak, milyen is a valódi bencés szerzetes: kemény, fegyelmezett, következetes, szerény, erős, tiszta, vidám és rendszerető. A bencések nekünk – több-kevesebb sikerrel – mindezt tisztességgel átadták. Embert faragtak belőlünk, tartást, méltóságot, hitet és tudást kaptunk tőlük.

Bánhegyi Miksa az élete nagy részét Szent Márton hegyén, Pannonhalmán töltötte. Közel az éghez. A halál egy másik, nagyobb hegyen, a Mátrában érte. Ilyen volt: köztünk, de mindig valahogy magasabban élt. Nagyon szerettem, ezért fáj, hogy elment. Siratom – de hiszem, abban a másik világban, ahová a Teremtő elvitte, találkozunk. És akkor majd elmondja nekem azt a valami fontosat, amire itt már nem jutott időnk.

Dippold Pál
